

[Alfred Jensen.]

i en situation, hvor man ikke er klar til at gå til omorganisering. Jeg ved slet ikke, om en sådan omorganisering skal foretages, men når det ikke sker, må man dog sikre sig, at de enkelte kasser ikke kommer i den situation at måtte belaste medlemmerne med alt for store kontingentbyrder.

Hvis vi havde haft mulighed for det, ville vi have stillet et ændringsforslag, som sikrede, at ingen kasse blev dårligere stillet som følge af de principper, der er nedlagt i det foreliggende lovforslag. Men enhver kan jo se, at det med det materiale, vi har til rådighed, og med de muligheder, vi har for at undersøge virkningerne af det, vi laver, er vanskeligt at stille et sådant ændringsforslag, og derfor har vi ikke gjort det. Men loven skal jo nu stå sin prøve i praksis, og en del af bestemmelserne skal vel tages op til revision, og derfor har vi nøjedes med at foreslå, at kasserne de første to regnskabsår ikke må stilles dårligere, end de har været under den hidtidige ordning, og her tænker vi særlig på de kasser, jeg har nævnt, og som jeg mener vil kunne få problemer med kontingentet.

Vi har altså stillet et ændringsforslag til lovforslagets § 4, hvorefter der føjes en bisætning til stk. 1. I denne bisætning siges det, at den enkelte kasse i de næste to regnskabsår ikke må stilles ringere, hvad tilskud og refusion angår, end den har været i de to foregående regnskabsår. Det mener vi vil være en betryggelse for de kasser, der får mindre tilskud; de vil få en periode at tilpasse sig i, og hvis lovgivningsmagten mener, at deres interesser er gået for nær, er der mulighed for i den to-årige periode at lave om på skalaen, så man rammer det helt rigtige. Jeg er ikke klar over, om nogle kasser bliver særlig favoriseret ved denne ordning. Så vidt jeg kan se, bliver Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse det i hvert fald ikke; også det må man tage i betragtning.

Jeg tror ikke, at den foreslåede ordning holder i det lange løb. Hvad princippet angår, er jeg enig i, at det er bedre end det tidligere gældende, at tilskud hovedsagelig blev ydet i forhold til kontingentbetalingen, men jeg frygter, at ordningen kan komme ud for en belastning, som den ikke kan bære. Hvad vil der ikke ske, hvis arbejds-

løsheden forøges med 50 pct., altså fra ca. 10 pct. til 15 pct.? Så kan ordningen ikke holde. Der kan også ske forskydninger på anden måde, så vi bliver nødt til at tage den op til behandling senere. Jeg tror altså ikke, at det her foreslåede er en endelig ordning. Den tager slet ikke hensyn til arbejdernes ønske om, at samfundet helt og fuldt bør bære omkostningerne ved arbejdsløsheden, når det ikke er i stand til at skaffe dem beskæftigelse.

Dernæst løser den foreslåede ordning ikke en hel del af de spørgsmål, der er brændende, nemlig dagpengenes og husleje-hjælpens størrelse og omfanget af den kreds af forsikrede, der kan få hjælp. Det er ikke tilfredsstillende. Jeg har på min gruppes vegne foreslået, at karenstiden blev afskaffet; det er et problem, som skal løses, og som jeg forstår ikke er diskuteret i denne forbindelse, hvilket jeg mener er urimeligt.

Dernæst er der spørgsmålet om brændselshjælpen. Det er et problem, der må og skal løses, og jeg er tilfreds med, at det ærede medlem hr. Peter Ravn redegjorde for sin stilling til problemet og dermed tilkendegav, at dette spørgsmål ikke får lov til at blive lagt til side, men fortsat vil blive rejst, og at det skal løses. Det er klart, at det måske kan slæbe af i år, hvor man på toppen af de 104 kr. giver en ekstra hjælp på 100 kr. til dem, der har gået ledige i 90 dage, men det er klart, at til næste år vil disse penge mangle, og så bliver man nødt til at tage spørgsmålet op. Her har vi i vort lovforslag i overensstemmelse med ønsker fra arbejdsmændene og andre grupper foreslået, at man skulle gå over til at yde brændselshjælpen som et tillæg til dagpengene. Jeg tror ikke, man kan finde frem til en mere fornuftig løsning end den, arbejdsmændene og Kvindeligt Arbejderforbund har peget på. Enhver ved, hvilke vanskeligheder der er, når hjælpen gøres betinget, når man f. eks. skal have gået ledig i 90 dage for at få 100 kr. Enhver kan se de vanskeligheder, den mand stilles over for, der efter 88 dages arbejdsløshed kan begynde at arbejde igen; han må give afkald på 100 kr.s hjælpen. Enhver kan se, at denne stivhed egentlig er dårligt anbragt i en social foranstaltning, som netop skulle hjælpe de dårligst stillede. Derfor har vi forsøgt at få spørgsmålet bragt ind i debat-